

рений і нікому не підлягаючий, ні богам, ні царям, а тільки дитячий розум людства дав унести себе сонній уяві і сотворив богів на небі та став побожним в нерозумний і понижаючий спосіб.

Побожність людей та їхні думки про богів не були все однакові. Чим більше чоловік пізнає себе і природу, тим далі відходить від усього видуманого і чудесного. Боги змінюють ся. Суворий і заздрий Бог старого завіта уступає місце лагідному, про любов мріючому, бого-чоловікови Христови, який вже виразно зазначає єдність між божим а людським, між чоловіком і невидимими силами всесвіта. Нинішні церкви також не однакові. Се, що в одній церкві вважається побожністю, в иньшій церкві опрокидується як нерозумне ідолопоклонство. І побожність одних людей видається безбожністю другим людям. Православні називають католиків безбожниками, ті-ж подібно відносять ся до протестантів і кажуть, що протестантизм є перехідним містком з віри в невірство. А всі вони несвідомо голосять сю одну велику правду, що які люди, такі їх боги і така їх віра. Досвід і наука змінюють не тільки спосіб життя людей, але також і їхні погляди на релігію і побожність. Людство іде в напрямі правдивої побожности, яка містить ся у пізнанні єдності і нероздільності між Богом-Світом і чоловіком, а яку ширить наука новіших часів.

Дотеперішня релігія заступала місце науки серед темних мас народу і суперечність між церквою і школою завжди є очевидною, хоч і як попи намагають ся її закрити, допасовуючи нові наукові